

מ"ת 54432/06/18 - מדינת ישראל נגד אירינה פייסמן,רוסלן אומורזקוב,פיליפ פבריקנט

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 54432-06-18 מדינת ישראל נ' פייסמן ואח'
תיק חיצוני: 254616/2018

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אירינה פייסמן 2. רוסלן אומורזקוב 3. פיליפ פבריקנט (עציר)

החלטה בעניין משיב 3

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של בקשה זו בסוגיית ראיות לכאורה.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו קשירת קשר לביצוע פשע (2 עבירות). בד בבד הוגש כתב אישום נגד שניים נוספים בגין אותה פרשה - אירינה פייסמן ו- רוסלן אומורזקוב (**להלן: "הנאשמת" ו- "הנאשם"**, בהתאמה, **ולהלן שניהם: "הנאשמים"**). קשירת הקשר נועדה לכאורה לפגוע במתלונן, על מנת להניעו לשלם סך כספי לנאשמת, הכל כמפורט להלן.

בתמצית אציין כי על פי הנתען, במועד הרלבנטי התגורר המתלונן בקיבוץ שבאוקראינה. בבעלות הנאשמת ובעלה, סרגיי טרנובסקי (**להלן: "סרגיי"**), עסק בשם "טוביס". בין הנאשמת למתלונן היכרות מוקדמת על רקע חברי ועסקי. עוד הייתה היכרות מוקדמת בין הנאשמים ובין כל אחד מהם למשיב.

בין המועדים 11.5.18 ועד 13.5.18 שהו הנאשמים וסרגיי בקיבוץ, שם בילו עם המתלונן. עובר ליום 16.5.18 התגלע סכסוך עסקי בין הנאשמת למתלונן, שטיבו לא ברור ושביסודו חוב כספי של המתלונן כלפיה. על פי הנתען, החלה הנאשמת לפעול במספר מישורים על מנת לקבל את כספה בחזרה ולשם כך קשרה קשר עם הנאשם והמשיב, על מנת לאתר את המתלונן ולהניעו לשם את החוב הכספי, לרבות בדרך של פגיעה בגופו.

כתב האישום מפרט חילופי אמירות שנאמרו בשיחות טלפוניות ועוד, בין הנאשמים ולבין עצמם כמו גם בין הנאשמת לסרגיי, המלמדים, לכאורה, על קשירת הקשר בין הנאשמים. בין היתר, כמפורט בסעי' 10,11,13 ו- 15 לכתב האישום, צוינה מעורבותו של המשיב בקשירת הקשר.

על פי הנטען, ביום 5.6.18, ועל מנת לוודא כי המשיב והנאשמת משוחחים באשר לאותו אדם, שלח המשיב לנאשמת, באמצעות "ווטסאפ", תמונת גבר. משהשיבה הנאשמת כי אין המדובר במתלון, ביקש המשיב ממנה כי תשלח לו תמונה של המתלון. בהמשך, שלחה הנאשמת למשיב הודעת "ווטסאפ" ובה תמונה מצולמת שלה יחד עם המתלון. בתגובה השיב המשיב כי המתלון הוא "חתיכת מניאק" אשר ישב עימו בכלא.

בהמשך, בסמוך לשעה 22:00, יצר המשיב קשר טלפוני עם הנאשמת, לאחר שדיווח לה כי הוא בודק בערוצים שלו אם ניתן לאתר את המתלון. עוד באותה שיחה, שאל המשיב את הנאשמת האם היא בטוחה כי המתלון נמצא באוקראינה. זו השיבה כי היא יודעת את כתובתו, כי היא יכולה לטפל בכך לבדה אך היא רוצה להפעיל על המתלון לחץ מכל הכיוונים. בהמשך שאל המשיב את הנאשמת האם היא רוצה "שפשוט יפרקו אותו/יחבטו בו יפה" וזו השיבה "פשוט לגמרי". המשיב שאל: "ככה ראש כרות כן" והנאשמת אישרה בחיוב. כמו כן השיבה במענה לשאלת המשיב, כי המתלון נמצא במרכז קייב. ביום 8.6.18, בשעה 23:12, שאלה הנאשמת את המשיב אם בירר לה על אודות "גריק" והמשיב השיב בחיוב וכי הוא מנסה ליצור עמה קשר מזה שבוע.

לאור כל האמור נטען כי המשיב קשר קשר עם הנאשמת לשם סחיטת המתלון באיומים ותקיפתו בנסיבות מחמירות.

בהתאם להסכמת הצדדים, נטענו טיעוניהם בכתב.

עיקר טיעונו של ב"כ המשיב הוא, כי אין כל ראיה המלמדת על קשירת קשר וכי קיימת אכיפה בררנית, בין עניינו של המשיב לבין עניינם של סרגיי והנאשמת. כך הדבר משום שסרגיי כלל לא הואשם בפרשה ואילו הנאשמת לא הואשמה באמור בסע' 11 לכתב האישום.

עוד נטען כי למשיב אין כל קשר לעסק שבבעלות הנאשמת וסרגיי, כשם שאין לו קשר לחוב הנטען. בשיחה היחידה הקיימת בין המשיב לנאשמת, עולה כי הנאשמת כבר ידעה את כתובתו של המתלון וכי טיבה של השיחה בהתעניינותו גרידא של המשיב, במעשיה העתידיים של הנאשמת. כלל מעורבותו של המתלון מלמדת על כי פעל בתום לב, באופן שאינו מלמד על כוונת סחיטה מצידו; אין כל אינדיקציה באשר לגובה החוב ואין למשיב יכולת לפעול בחו"ל נגד המתלון, כשם שאין לו כל רצון לעשות כן. עוד הפנה הסניגור לגרסת תום הלב אותה השמיע המשיב באזני החוקרים, כעולה מהודעותיו. בסיפא טיעונו ציין הסניגור כי המתלון כלל לא חש באיום וכי לא עולה מן המשיב כל מסוכנות כלפי המתלון.

המבקשת, מנגד, טוענת לקיומן של ראיות לכאורה. התייחסותי לטיעוני המבקשת, שלא על דרך איזכור, תובא להלן, אגב ביאור הנמקותיי.

להלן קביעות הדין בסוגיות הרלבנטיות, לאורן יש לבחון את הראיות.

עבירת הקשר - סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שעניינו "קשר לפשע או לעוון" קובע כי:

(א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו - (1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר; (2) אם העבירה היא עוון - מאסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.

(ב) הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרתו, רק אם היה צד לעשייתה לפי סימן ב' לפרק ה'.

עניינו של סימן ב' לפרק ה' הוא "צדדים לעבירה" - קרי מבצע, משדל וכו'. ביסוד עבירת הקשר הנ"ל עומדת התחברות בין שני אנשים, או יותר, אשר נועדה להביא לביצועו של פשע, או עוון. המדובר בעבירה עצמאית. קיומו של הקשר ניתן להוכחה בראיות ישירות או נסיבתיות, המאזנות להיווצרותו, ככל שיש בכוחן ללמד על עצם קיומו. בית המשפט נדרש לבחון האם המכלול הראייתי מלמד על קיומו של הקשר, גם בהינתן כי אין הוא נעשה דרך כלל בנוכחות עדים. בהעדר ראיות ישירות, המסקנה בדבר היותו של נאשם צד לקשר, יכולה להילמד על יסוד צרופן של כמה ראיות נסיבתיות, אפילו שכל אחת מהן לבדה אין בה לשכנע באשמתו (ראו למשל, בש"פ 3361/17 **מדינת ישראל נ' ליזרוביץ**, מיום 22.6.17 והאסמכתאות הרבות שם).

לשם הוכחת הקשר יש להצביע על רצון משותף לבצע את העבירה מסוג מסוים, מושא הקשר, אם כי לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר. נאשם אפשר וייחשב לקושר, גם אם הצטרף לקשר בשלב מאוחר יותר ביחס לאחרים (ע"פ 330/85 **דוד ואח' נ' מדינת ישראל**, פד"י מ(2), 29).

ראיות לכאורה נסיבתיות - החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי. אין להידרש לשאלות מהימנות, אלא כאשר עסקינן בפירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה ראייתית (בש"פ 3171/13 **אדנייב ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 9.5.13). כך גם כאשר לראיות-לכאורה נסיבתיות. על בית המשפט לבחון האם קיימת מסכת ראייתית רצופה, שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את התרחיש המפליל העולה ממנה (בש"פ 2411/15 **מדינת ישראל נ' גולן דנה**, מיום 21.4.15).

בחינתן של ראיות נסיבתיות נעשית על פי מבחן תלת שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה כאן תהא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספקת, בהיותה ניתנת להסבר תמים ומקרי, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך הפללה (ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, מיום 17.1.08). בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה

המאשימה.

בחינת כל אחת מן הראיות הנסיבתיות תיעשה על רקע הראיות הנוספות הסובבות אותה (ע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1), 785, 792). אין די באפשרות זניחה או דמיונית לשם ביסוס ספק סביר, אלא נדרשת אפשרות המעוגנת באופן סביר בראיות, כמו גם במבחני השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל, מיום 11.11.15). ככל שמתרבות הראיות ומשתלבות האחת ברעותה, הופכת חזקת החפות לאפשרות רחוקה יותר, באופן שבו תמונת ההרכבה תצביע על אשם, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה (ע"פ 470/85 בן גל ואח' נ' מדינת ישראל, פד מג(3), 133, סע' 8). אין הכרח בפתרון כל ה"חידות" העולות מן הראיות ודי בכך שבית המשפט, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים. אין הכרח בתמונה מלאה, כי אם במספקת (ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ, מיום 22.4.10 - סע' 50 לחוו"ד השופטת (כתוארה אז) נאור). כך הדברים באשר לביסוס הרשעה ומקל וחמר נכון הדבר עת עסקין בראיות לכאורה.

לבד מן האמור אפנה לזיקה הרעיונית בין דיני הקשר לדיני השיתוף. המעט שאציין הוא כי אלה האחרונים מכירים בקיומה של שותפות לעבירה, גם אם הייתה ספונטנית ואף בהעדר נוכחות בזירת העבירה (דנ"פ 1294/96, 1365, משולם ואח' נ' מדינת ישראל, נב(5), 1).

התשתית הראייתית לחובת המשיב נסמכת בעיקרה על האזנות סתר; מיצוי ראיות מטלפונים סלולאריים; הודעות המשיב והודעת המתלונן.

כפי שציינה המבקשת בסיכומיה, אכן מואשם המשיב בשתי עבירות ולא באחת. באשר לגובה החוב הכספי, הרי לשיטת המשיב המדובר לכאורה בסך 300-400 אלף ₪ (הודעתו מיום 14.6.18, שו' 166 ואילך).

ב"כ המשיב טען כי עיון בתמליל והאזנה לשיחה מס' 856, אשר על תוכנה המילולי אין הוא חולק, מלמדים על כי המשיב שוחח עם המתלוננת לפי תומו וכי אין השיחה מלמדת על כוונת זדון מצידו. משכך, לא התגבש במשיב היסוד הנפשי הנדרש בעבירת קשירת הקשר.

עיינתי היטב בתמליל והאזנתי לשיחה בשפה הרוסית (בהקשר זה אציין כי בידי שליטה בסיסית ושמה אף למעלה מכך, בהבנת השפה הרוסית). עסקין כאמור בראיות לכאוריות. תוכן האמירות המפלילות והאופן בו נאמרו, מתיישב עם אפשרות התגבשותו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הקשר, ע"י המשיב. למצער לא אוכל לקבוע פוזיטיבית, כבר עתה, כי האזנה לשיחה מלמדת היפוכו של דבר. המדובר בשאלה של מהימנות אשר דינה להתברר בהליך העיקרי. משכך אני מוצא לדחות את טענתו זו של המשיב.

יתרה מכך, ראיה לכאורית זו אינה עומדת לבדה לחובת המשיב. לא ניתן לנתקה מהקשרם של הדברים כנלמד מכלל

התשתית הראייתית. מכלול הראיות מתיישב עם התיאור העובדתי הכללי המופיע בכתב האישום, גם באשר לאותם חלקים שאינם נוגעים ישירות למשיב עצמו, אלא "אך" באשר לנאשמים או מי מהם. יוזכר כי הנאשמים לא חלקו על קיומן של ראיות לכאורה. לטעמי בדין עשו כך.

המדובר בשילוב של ראיות ישירות ונסיבתיות גם יחד. מכל אלה עולה כי המשיב היה מעורה בסיפור המעשה ובמטרה המשותפת של הקשר. כך נלמד מחלופת המסרונים בינו ולבין הנאשמת, הודייתו בכך כי עודכן ע"י הנאשמת בדבר קיומו של הסכסוך הכספי, גרסתו לפיה סך החוב נאמד בכ- 300-400 אלף ₪ ו"השתלבות" תוכן השיחה הנ"ל בכלל האמור (-) ווידוא באשר לזהות המתלון, פניית הנאשמת אליו לסיוע בהקשר זה, עדכונה אותו בהמשך הדברים, יחסו הנפשי כלפי המתלון כנלמד מאמירתו "חתיכת מניאק"). ראו בהקשר זה את דו"חות המיצוי מיום 18.6.18 והודעת המשיב מיום 14.6.18- בדגש על עמ' 3 ו-4.

על יסוד טיבם של דיני הקשר והשכל הישר גם יחד, אני מקבל את טיעון המבקשת לפיו העדר קשר ישיר בין המשיב לקיומו של הסכסוך הכספי, כמו גם העדר קשר בינו לבין מעורבים אחרים אינו מלמד בהכרח על אי התגבשותו של היסוד הנפשי בליבו, לצורך ביסוס העבירה. הוא הדין באשר לכך שהמשיב לא ידע בתחילה מיהו המתלון או על כי הנאשמת כבר ידעה את מיקומו. הוא הדין באשר לכמות הראיות הנוגעת למשיב ישירות. אין המדובר במבחן כמותי, אלא איכותי. לטעמי די בראיות הישירות הלכאוריות הקיימות לחובת המשיב, בד בבד עם שילובן יחד עם הראיות האחרות, נגד הנאשמים, כדי ללמד על תמונת המצב הכללית, אשר ניתן בהחלט להבין את רכיביה הכלליים.

לא מצאתי כי יש בפסיקה אותה הציג הסיגור בפניי, כדי לגרוע מכלל מסקנותיי.

לאור כל האמור אני מוצא כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב, ללא חולשה.

באשר לטענת הסיגור בדבר קיומה של אכיפה בררנית ביחס לנאשמת- טענה זו נסתרת מעיון בכתבי האישום. ככל הנראה נטענה הטענה בשגגה.

באשר לטענה בדבר אכיפה בררנית ביחס לסרגי - המבקשת הבהירה כי החליטה לאור הבנתה את טיב הראיות הרלבנטיות, שלא להגיש אישום נגד סרגי, אגב מעצר. במשתמע הבהירה כי אפשר ויוגש נגדו אישום בהליך "רגיל". מכל מקום, בין שיוגש ובין אם לאו, אין מקומה של הסוגיה להיבחן במסגרת הליך זה שבפניי.

לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה בררנית. בחינת הטענה תהא בהליך העיקרי, משום שמצריכה היא בדיקה פרטנית ומדוקדקת של חומר הראיות- בחינה שאינה מתיישבת עם אופי הבחינה בהליך המעצר (בש"פ 7148/12 **כנאנה נ'** **מדינת ישראל**, מיום 14.10.12). אין בפני אינדיקציה פוזיטיבית בעלת עצמה המלמדת כבר עתה כי האבחנה בין המשיב לסרגי שרירותית ובלתי מוצדקת, או נגועה בשיקולים זרים (ראו בש"פ 4068/15 **מלכה נ' מדינת ישראל**, מיום 22.6.15, שם בסע' 25; בש"פ 9004/15 **עמרם כהן נ' מדינת ישראל**, מיום 13.1.16).

משכך אין בטענה זו כדי לגרוע ממסקנתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה לחובת המשיב.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, בהעדר הצדדים.